

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 34 2017, nummers 765 – 788 dinsdag 19 september 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	6
WRO/Wro/Woningwet.....	7
Bijstand	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	9
Bestuursrecht overig.....	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	10
Meststoffenwet.....	12
Subsidie.....	13
Wegenverkeerswet.....	14
Wet arbeid vreemdelingen.....	14
Wet openbaarheid van bestuur.....	15
Wet op de rechtsbijstand.....	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Asiel.....	20
Openbare orde.....	23
Richtlijnen en verordeningen.....	24
Vreemdelingenbewaring.....	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 765

MK CRvB, 08-09-2017 (publ. 12-09-2017), 15/8533 WAJONG

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uvw).
Awb 4:6

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten 1:1

NE BIS IN IDEM. Toepassing wijze van toetsen door de bestuursrechter van herhaalde aanvragen of verzoeken om terug te komen van een besluit zoals volgt uit de uitspraak van de CRvB van 20 december 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#). Bij een afwijzing door het Uvw met toepassing van artikel 4:6 van de Awb blijft onverminderd van belang de uitspraak van de CRvB van 14 januari 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:1](#)), waarin is overwogen dat een aanvraag voor een arbeidsongeschiktheidsuitkering na een eerdere (gedeeltelijke) afwijzing of intrekking van die uitkering naar zijn strekking moet worden beoordeeld. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 9 maart 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:894](#)).

Besluit waarbij een aanvraag voor een uitkering op grond van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten door het Uvw is opgevat als een verzoek om terug te komen van een eerder besluit. Omdat er geen sprake was van nieuwe feiten of omstandigheden is het verzoek afgewezen. (...)

Bij uitspraak van 20 december 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#)) heeft – ook – de Raad zijn rechtspraak over de toetsing door de bestuursrechter van besluiten op een herhaalde aanvraag of een verzoek om terug te komen van een besluit gewijzigd. In een geval als het voorliggende, waarin het bestuursorgaan toepassing geeft aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, betekent dit dat de bestuursrechter aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden toetst of het bestuursorgaan zich terecht, zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn.

Met juistheid heeft de rechtbank overwogen dat het Uvw terecht heeft vastgesteld dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb. (...)

Uit de uitspraak van de Raad van 20 december 2016 volgt dat een dergelijke vaststelling de afwijzing van een herhaalde aanvraag in beginsel kan dragen. De bestuursrechter kan aan de hand van wat de rechtzoekende heeft aangevoerd evenwel tot het oordeel komen dat het besluit op de herhaalde aanvraag evident onredelijk is. Wat appellante in het voorliggende geval heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat het bestreden besluit evident onredelijk is.

Zoals blijkt uit de uitspraak van de Raad van 9 maart 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:894](#)) blijft bij een afwijzing door het Uvw met toepassing van artikel 4:6 van de Awb onverminderd van belang de uitspraak van de Raad van 14 januari 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:1](#)), waarin is overwogen dat een aanvraag voor een arbeidsongeschiktheidsuitkering na een eerdere (gedeeltelijke) afwijzing of intrekking van die uitkering naar zijn strekking moet worden beoordeeld.

Voor zover de aanvraag van appellante betrekking had op de toekomst, wordt overwogen dat hetgeen zij heeft aangevoerd en de informatie die zij heeft overgelegd, niet kan leiden tot het oordeel dat het besluit waarvan herziening is gevraagd, niet kan worden gehandhaafd voor zover het gaat om eventuele aanspraken voor de toekomst. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2017:3076](https://ecli.nl/CRVB:2017:3076)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 766

Voorzieningenrechter rechtbank Gelderland, 03-07-2017 (publ. 03-08-2017), 17/2722 en 17/1616

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder c, 2.12 lid 1
Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4, aanhef en onderdeel 9, artikel 5 lid 6
Besluit milieueffectrapportage (Besluit mer) bijlage: onderdeel D.11.2

WABO. Omgevingsvergunning voor gebruik perceel als leisurecentrum.

Toepassing artikel 4, lid 9, van Bijlage II bij het Bor is alleen mogelijk indien géén sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in onderdeel C of D van de bijlage bij het Besluit mer. Voor het antwoord op de vraag welke voorbereidingsprocedure in dit geval moet worden gevolgd, is slechts van belang of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer. Bij de beoordeling of daar sprake van is betreft de voorzieningenrechter niet of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject, als bedoeld in artikel 1.1.1, eerste lid, onder i, van het Besluit ruimtelijke ordening. Uit elkaar moeten worden gehouden of sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit mer of het Besluit ruimtelijke ordening. In dit geval is geen sprake van een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit mer. Verweerder heeft ten onrechte alsnog de uitgebreide voorbereidingsprocedure gevolgd.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:4105](https://ecli.nl/RBGEL:2017:4105)

JnB2017, 767

MK ABRS, 13-09-2017, 201602718/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Borsele.

Awb 1:2 eerste lid, 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 1.1 lid 1, 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14 lid 1 aanhef onder c sub 1

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 5.4 lid 2

WABO-milieu. Beste beschikbare technieken (hierna: BBT)

schokgolfgeneratoren. I.c. heeft het college de aangevraagde

schokgolfgeneratoren in redelijkheid als BBT kunnen aanmerken. Voorts is de

stille(re) schokgolfgenerator onvoldoende beproefd om als BBT te kunnen worden aangemerkt.

Cumulatieve effecten. Volgens het door de StAB aan de rechtbank uitgebrachte advies is het niet waarschijnlijk dat knallen van meerdere schokgolfgeneratoren op exact hetzelfde moment zullen optreden, zodat van cumulatie in strikte zin geen sprake zal zijn. Omwonenden kunnen wel meer knallen waarnemen. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank het advies van de StAB in zoverre niet kon volgen.

9 besluiten waarbij aan [appellant sub 1] en anderen omgevingsvergunningen zijn verleend voor het plaatsen en in gebruik hebben van schokgolfgeneratoren. Het doel hiervan is dusdanige explosies te veroorzaken dat hagelbuien boven de boomgaarden van vergunninghouders worden verdreven teneinde hagelschade aan het fruit en de bomen te voorkomen. Deze schokgolfgeneratoren zijn al langer bij vergunninghouders in gebruik, maar zijn door een wijziging van het Bor per 1 januari 2013 vergunningplichtig geworden.(...)

[Appellant sub 1] en anderen betogen onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat moet worden onderzocht of een stillere schokgolfgenerator als een van de BBT kan worden aangemerkt. (...)

5.2 Op grond van categorie 2.7 onder q van onderdeel C van bijlage I bij het Bor, zoals dit luidde ten tijde van belang, is de schokgolfgenerator vergunningplichtig voor de activiteit milieu. Niet in geschil is dat voor schokgolfgeneratoren geen BBT-conclusies of informatiedocumenten beschikbaar zijn, zodat het college de BBT moest vaststellen. Het maken van een vergelijking tussen de aangevraagde schokgolfgenerator en de stille(re) variant betekent niet dat slechts één van deze technieken als BBT kan worden aangemerkt. Voorts volgt uit het vereiste dat in de inrichting de BBT moeten worden toegepast niet dat alle mogelijke maatregelen moeten worden getroffen die bijdragen aan een reductie van, in dit geval, de geluidemissie. Zie ter vergelijking de uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2736](#), over ammoniakemissie. Het college heeft in de besluiten van 20 februari 2015 de aangevraagde schokgolfgeneratoren als BBT aangemerkt. Daarbij heeft het in aanmerking genomen dat de aangevraagde schokgolfgeneratoren moeten zijn voorzien van de meest doelmatig beschikbare geluiddemper, de schokgolfgeneratoren alleen in de periode tussen 1 april tot en met 31 oktober van elk jaar in werking mogen worden gesteld, een registratie van het in werking zijn van de schokgolfgeneratoren moet worden bijgehouden, de schokgolfgeneratoren maximaal 30 minuten voor een dreigende hagelbui mogen worden aangezet en niet langer dan strikt noodzakelijk aan mogen staan. De stille(re) schokgolfgenerator heeft het college niet als BBT aangemerkt, omdat daarvan ten tijde van de besluiten van 20 februari 2015 geen gegevens beschikbaar waren waaruit de werking van het apparaat bleek.

5.3 Niet weersproken is dat de aangevraagde schokgolfgeneratoren inmiddels tien jaar in gebruik zijn bij [appellant sub 1] en anderen. Het effect daarvan is proefondervindelijk gebleken. Het gebruik en de effecten van de aangevraagde en vergunde schokgolfgeneratoren zijn over de jaren heen bijgehouden en vastgelegd. De stille(re) schokgolfgenerator is ontwikkeld door S. Grob. Volgens hem is het eerste apparaat bij

wijze van proefopstelling in 2012 geplaatst bij een fruitteler in Nisse en staan sinds 2015 twee andere schokgolfgeneratoren bij fruittelers opgesteld. Ook verhuurt Grob sinds 2014 apparaten ten behoeve van muziekfestivals. Van het gebruik van de apparaten van Grob is geen registratie bijgehouden die beschikbaar is gesteld aan het college. Evenmin zijn in de beroeps- of hogerberoepsprocedure gegevens over het gebruik naar voren gebracht.

Gelet op hetgeen onder 5.2 is overwogen, heeft het college de aangevraagde schokgolfgeneratoren in redelijkheid als BBT kunnen aanmerken. Voorts is de stille(re) schokgolfgenerator, gelet op hetgeen onder 5.3 is overwogen, onvoldoende beproefd om als BBT te kunnen worden aangemerkt. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het college bij het nemen van nieuwe besluiten moet onderzoeken of de stille(re) schokgolfgenerator als BBT kan worden aangemerkt. Het betoog slaagt. (...) [Appellant sub 2] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat bij het onderzoek dat het college moet doen de cumulatieve effecten buiten beschouwing mogen worden gelaten. Hoewel het niet waarschijnlijk is dat de schokgolfgeneratoren allemaal tegelijk zullen knallen, zullen ze wel met meer tegelijk knallen. (...)

De rechtbank heeft de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (hierna: de StAB) als deskundige benoemd. De StAB heeft op 20 augustus 2015 een verslag, met kenmerk StAB-39751, uitgebracht. Volgens de StAB is het niet waarschijnlijk dat knallen van meerdere schokgolfgeneratoren op exact hetzelfde moment zullen optreden, zodat van cumulatie in strikte zin geen sprake zal zijn. Volgens de StAB kunnen omwonenden wel meer knallen waarnemen. De Afdeling ziet in hetgeen de stichting betoogt geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank het advies van de StAB in zoverre niet kon volgen. De verwijzing naar de concept memorie van toelichting bij de Aanvullingswet geluid Omgevingswet treft geen doel, reeds omdat de Omgevingswet nog niet in werking is getreden. Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:2482](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 13-09-2017, 201606328/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2476](#));
- ABRS, 13-09-2017, 201606655/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2472](#));
- MK ABRS, 13-09-2017, 201605951/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2445](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK ABRS, 13-09-2017, 201603856/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2459](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

WRO/Wro/Woningwet

JnB2017, 768

MK Rechtbank Gelderland, 31-05-2017 (publ. 03-08-2017), AWB 16/5103

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:40

Wet ruimtelijke ordening 3.38 lid 1

Gemeentewet 139

Beheersverordening-2014

BEHEERSVERORDENING. Er bestaat geen wettelijk voorschrift waaruit kan worden afgeleid dat artikel 139, eerste lid, van de Gemeentewet niet geldt voor een besluit als bedoeld in artikel 3.38, eerste lid, van de Wro. Verwijzing naar **ABRS 06-08-2014** [ECLI:NL:RVS:2014:2972](#). De Beheersverordening in kwestie – een besluit als bedoeld in artikel 3.38 eerste lid, van de Wro - is niet eerder dan op 9 februari 2017 in het elektronisch gemeenteblad bekendgemaakt. Op basis daarvan concludeert de rechtbank dat de Beheersverordening-2014 ten tijde van het primaire en het bestreden besluit nog niet in werking was getreden, gelet op het bepaalde in artikel 3:40 van de Awb. Verweerder heeft het bestreden gebruik van het perceel ten onrechte getoetst aan de Beheersverordening-2014.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:2904](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 769

MK CRvB, 12-09-2017, 15/4313 WWB

college van burgemeester en wethouders van Almelo.

EVRM Protocol 12 1

WWB 53a

WWB. THEMACONTROLE. Het college heeft, door het onderzoek te beperken tot een twintigtal bijstandsgerechtigden van Turkse afkomst of nationaliteit, waaronder appellante, gehandeld in strijd met het discriminatieverbod.

Intrekking en terugvordering bijstand.

Raad: De Raad heeft voorafgaand aan de zitting en ter zitting vragen gesteld aan het college over de (...) criteria die als uitgangspunt hebben gegolden voor de themaconrole en over de uitkomsten daarvan. Het college heeft daarover in zijn schriftelijke reactie op die vragen, noch ter zitting van de Raad duidelijkheid kunnen verschaffen over het aantal personen van welke nationaliteit op grond van het criterium "(ouders) die buitenlandse nationaliteit en/of in het buitenland zijn geboren en/of hebben gewoond" naar voren zijn gekomen. De in de loop van de procedure door het college gegeven toelichtingen zijn op dit punt ook niet eenduidig. Dat op de groslijst, die tot stand is gekomen naar aanleiding van de verdere verfijning op grond van vakantiedrag en/of een fraudesignaal, in totaal

238 personen staan met alleen de Turkse nationaliteit of de Nederlandse nationaliteit is niet waarschijnlijk, gelet op het uitgangspunt om te selecteren op basis van "(ouders) die een buitenlandse nationaliteit hebben en/of buitenlandse nationaliteit en/of in het buitenland geboren zijn en/of hebben gewoond". Het college heeft niet duidelijk kunnen maken welke aantallen bijstandsgerechtigden van welke nationaliteit er bij welke stap overbleven. Wat wel duidelijk is, is dat het onderzoek van het college zich (uiteindelijk) alleen gericht heeft op personen die een band met Turkije hebben, op grond van afkomst, dan wel op grond van nationaliteit. Deze (uiteindelijke) keuze is volgens het college pragmatisch geweest. Hieraan heeft ten grondslag gelegen dat het college in Turkije beschikt over een betrouwbare partner die aldaar de benodigde onderzoekshandelingen kan verrichten. Voorts woont in Almelo een substantieel aantal Turkse bijstandsgerechtigden. Uit eerdere onderzoeken is naar voren gekomen dat bij bijstandsgerechtigden die een band met Turkije hebben relatief vaker sprake was van verzwegen vermogensbestanddelen in Turkije.

Volgens vaste rechtspraak (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 14 april 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:1229](#) en [ECLI:NL:CRVB:2015:1231](#)) is een bijstandverlenend orgaan in beginsel bevoegd om met het oog op effectiviteit, efficiëntie en kostenbesparing, en vanwege het grote belang van bestrijding van onjuist gebruik van sociale voorzieningen, bij het toepassen van de (...) algemene onderzoeksbevoegdheid risicoprofielen toe te passen. Zoals de Raad in die uitspraken heeft uiteengezet kunnen ervaringen met groepen bijstandsgerechtigden en criteria die objectief een risicoprofiel voor niet gemeld vermogen in het buitenland vormen, rechtvaardigen dat de algemene onderzoeksbevoegdheid ten aanzien van alle bijstandsgerechtigden met een niet-Nederlandse herkomst, een bepaalde leeftijd en een bepaald vakantiedrag wel wordt ingezet en niet ten aanzien van de overige bijstandsgerechtigden. Indien, zoals in dit geval, niet duidelijk tot uitdrukking komt op basis van welke objectieve criteria er op welk moment is geselecteerd en wat de uitkomsten daarvan zijn en alleen onderzoek heeft plaatsgevonden naar bijstandsgerechtigden van Turkse afkomst of met de Turkse nationaliteit, dan gaat het om een onderscheid dat volgens de onder 4.4 genoemde rechtspraak van het EHRM als "verdacht" is aan te merken. Een zodanig onderscheid dient te worden gerechtvaardigd door "zeer gewichtige redenen".

Dat volgens het college om verschillende redenen in andere landen dan Turkije een onderzoek naar bezit van onroerende zaken niet goed mogelijk is, kan in dit geval niet dienen als een dergelijke zeer gewichtige reden om het onderzoek slechts te richten op bijstandsgerechtigden van Turkse afkomst. Wil het onderscheid naar nationaliteit verenigbaar zijn met artikel 14 van het EVRM dan moet het college het bewijs leveren dat er zeer gewichtige redenen zijn die het gemaakte onderscheid rechtvaardigen. Zie de uitspraak van 13 juni 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2481](#). De enkele stellingen dat alleen in Turkije onderzoek naar bezit van onroerende zaken goed mogelijk is en dat een substantieel aantal bijstandsgerechtigden in de gemeente Almelo van Turkse afkomst is, zijn daartoe onvoldoende. Dat alleen in Turkije onderzoek naar bezit van onroerend goed mogelijk is betreft slechts een niet onderbouwde aanname van het college. Dat volgens het college een substantieel aantal bijstandsgerechtigden in de gemeente Almelo van Turkse afkomst is, daargelaten of daarvan sprake is, gaat voorbij aan het feit dat het

bestand bijstandsgerechtigden van de gemeente Almelo, zo blijkt uit het door het college verstrekte overzicht, ook vele andere (groepen) nationaliteiten kent. Een rechtvaardiging om alleen onderzoek te doen naar personen met een Turkse afkomst is daarmee niet gegeven. Tot slot is niet gebleken dat, zoals het college stelt, in een later stadium ook onderzoek is verricht naar personen met een band met andere landen. Ter zitting is naar voren gekomen dat dit onderzoek niet heeft plaatsgevonden binnen de nu aan de orde zijnde themacontrole. Dit leidt tot de conclusie dat het college, door het onderzoek te beperken tot een twintigtal bijstandsgerechtigden van Turkse afkomst of nationaliteit, waaronder appellante, heeft gehandeld in strijd met het discriminatieverbod. Hieruit volgt dat de beroepsgrond van appellante slaagt. Dit betekent dat de bevindingen uit het in Turkije verrichte onderzoek niet als bewijs aan de besluitvorming ten grondslag mogen worden gelegd. Aangezien het vervolgonderzoek van de sociale recherche, in de vorm van een gesprek met appellante en een bezoek aan haar woning, uitsluitend een vervolg is op en onlosmakelijk is verweven met de bevindingen van het onrechtmatige onderzoek naar vermogen van appellante in Turkije, mogen ook de bevindingen uit dat nader onderzoek niet als bewijs aan de besluitvorming ten grondslag worden gelegd. Gelet hierop behoeven de overige beroepsgronden van appellante hier geen bespreking meer.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3153](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 12 september 2017:

[ECLI:NL:CRVB:2017:3154](#), [ECLI:NL:CRVB:2017:3155](#) en [ECLI:NL:CRVB:2017:3156](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 770

MK CRvB, 08-09-2017, 15/1784 AOW

Raad van bestuur van de SvB;

Staat der Nederlanden (Ministerie van Veiligheid en Justitie).

Algemeen verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko (oud) 21 lid 2

AOW 13

AOW. NMV. Nu appellant in de periode van 1 januari 2000 tot 1 november 2004 vrijwillig verzekerd is geweest voor de AOW, moet geconcludeerd worden dat zijn echtgenote op grond van artikel 21, tweede lid, van het gewijzigde NMV gedurende deze periode huwelijkse tijdvakken heeft opgebouwd. De rechtbank is ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat appellant op grond van artikel 21, tweede lid, van het NMV (oud) voor de berekening van de partnertoeslag geen rechten kon ontlenen aan de periode van 1 januari 2000 tot 1 november 2004 waarin hij vrijwillig verzekerd was.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3072](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 771

MK ABRS, 09-08-2017, 201605226/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 1, 3, 7

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Onder de woorden "huurt van de ander" aan het slot van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir moet mede worden verstaan: huurt van een derde die niet is ingeschreven op hetzelfde woonadres als de belanghebbende. Dit betekent dat de uitzondering op het partnercriterium van onderdeel e van het tweede lid tevens betrekking heeft op een situatie waarin de belanghebbende door middel van een schriftelijke huurovereenkomst, waaraan bij ministeriële regeling nadere voorwaarden kunnen worden gesteld, doet blijken dat hij of de andere meerderjarige die is ingeschreven op hetzelfde woonadres op zakelijke gronden een gedeelte van een woning huurt, mits het gaat om onderscheiden woonruimtes.

[Herziening] toegekende voorschotten zorgtoeslag en kindgebonden budget voor het jaar 2015 [...] en vastgesteld op onderscheidenlijk nihil en € 1.032,00.

[...] [appellante] en [toeslagpartner] huurden op hetzelfde woonadres afzonderlijke woonruimte van een derde en hadden geen relatie met elkaar. Het kind van [appellante] was niet van [toeslagpartner], noch is het kind door [toeslagpartner] erkend; de Belastingdienst/Toeslagen heeft artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a en b, van de Awir niet ingeroepen. Evenmin is gebleken dat zij huishoudelijke kosten deelden. Feitelijk was er dan ook geen sprake van een aan een gezinssituatie gelijke situatie. De draagkracht van [toeslagpartner] is evenwel door de Belastingdienst/Toeslagen in aanmerking genomen bij de bepaling van het recht van [appellante] op voorschotten zorgtoeslag en kindgebonden budget. Zij ontvangt dientengevolge geen zorgtoeslag en een lager bedrag aan kindgebonden budget.

Anders dan de Belastingdienst/Toeslagen aanvoert, heeft de uitzonderingsregeling die is neergelegd in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir niet uitsluitend betrekking op onderhuursituaties. [...]

De Afdeling ziet zich [...] voor de vraag gesteld of de wetgever zich er daadwerkelijk rekenschap van heeft gegeven dat de uitzonderingsregeling van onderdeel e van het tweede lid dusdanig is vormgegeven dat zij naar de letter geen betrekking heeft op een geval als dat van [appellante], waarin de belanghebbende en de ander ieder afzonderlijke woonruimte op hetzelfde woonadres huren van een derde die niet op dit adres is ingeschreven, hetgeen tot gevolg heeft dat deze twee huurders voor de toepassing van inkomensafhankelijke regelingen als partners worden beschouwd.

De wetgever heeft bij de toepassing van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir voorzien in een uitzondering voor een situatie van (onder)huur, waarin een belanghebbende een gedeelte van de woning huurt van de ander. Het gaat hierbij om (onder)huur op uitsluitend zakelijke gronden, hetgeen dient te blijken uit een schriftelijke

huurovereenkomst. De belanghebbende die zich op deze uitzondering beroept, draagt daarvan de bewijslast. De memorie van toelichting maakt in algemene bewoordingen melding van een in de wet op te nemen tegenbewijsregeling "om ongewenste effecten te voorkomen [...] voor het geval sprake is van een (onder)huursituatie" (Kamerstukken II, 2011-2012, 33 004, nr. 3, p. 32). Hieruit leidt de Afdeling af dat aan de uitzonderingsregeling van onderdeel e van het tweede lid de veronderstelling ten grondslag ligt dat in een dergelijk geval geen partnerschapssituatie wordt aangenomen, omdat de belanghebbende op objectiveerbare gronden niet in gezinsverband samenwoont en er zich geen schaalvoordelen voordoen.

Tot aan het moment dat [appellante] een kind kreeg, werden zij en [toeslagpartner] niet beschouwd als toeslagpartners. Als gevolg van de toepassing van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir leidt het enkele feit dat [appellante] een kind heeft gekregen ertoe dat de Belastingdienst/Toeslagen hen sindsdien wel als partners is gaan beschouwen, hoewel het kind niet van [toeslagpartner] is, noch door hem is erkend en [appellante] en [toeslagpartner] ieder eigen woonruimte huurden. Zoals volgt uit hetgeen onder 9 is overwogen, neemt de dienst bovendien geen partnerschap aan als er drie of meer meerderjarigen, van wie één met een minderjarig kind, op hetzelfde woonadres in de BRP zijn ingeschreven. Degene die een onzelfstandige woonruimte huurt van een derde heeft evenwel geen invloed op de in- of uitschrijving in de BRP van de huurder van een ander gedeelte van de woning of van diens minderjarige kind. Derhalve leidt het strikt vasthouden aan de letterlijke tekst van onderdeel e van het tweede lid bij de toepassing van die bepaling tot willekeur in een situatie als die van [appellante], waarin meerdere personen onderscheiden woonruimtes op hetzelfde woonadres huren van een derde.

Dat [appellante] en [toeslagpartner] voor het recht op zorgtoeslag en kindgebonden budget als partners worden beschouwd, is - in het licht van de onder 8.1 weergegeven strekking van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir en de onder 10.5 geconstateerde willekeur - een kennelijk niet door de wetgever beoogd gevolg van de toepassing van deze bepaling. De totstandkomingsgeschiedenis bevat immers geen enkel aanknopingspunt dat de wetgever heeft beoogd slechts gevallen waarin wordt gehoord van de andere meerderjarige die op hetzelfde woonadres is ingeschreven uit te zonderen van het partnercriterium en gevallen waarin wordt gehoord van een derde die daar niet is ingeschreven niet heeft willen uitzonderen. Immers, voor het bewijs van het bestaan van huur van een gedeelte van een woning op zakelijke gronden, die in de weg staat aan het aannemen van een partnerschap tussen twee meerderjarigen, geldt in beide hiervoor onderscheiden situaties dezelfde eis, namelijk een schriftelijke overeenkomst die blijkt geeft van huur op zulke gronden. [...]

Gelet op het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat onder de woorden "huurt van de ander" aan het slot van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir mede moet worden verstaan: huurt van een derde die niet is ingeschreven op hetzelfde woonadres als de belanghebbende. Dit betekent dat de uitzondering op het partnercriterium van onderdeel e van het tweede lid tevens betrekking heeft op een situatie die in deze zaak onder 10 is omschreven, waarin de belanghebbende door middel van een schriftelijke huurovereenkomst, waaraan bij ministeriële regeling nadere

voorwaarden kunnen worden gesteld, doet blijken dat hij of de andere meerderjarige die is ingeschreven op hetzelfde woonadres op zakelijke gronden een gedeelte van een woning huurt, mits het gaat om onderscheiden woonruimtes.

Aangezien [appellante] een schriftelijke overeenkomst had gesloten met [verhuurder] voor de huur van een gedeelte van de woning op het woonadres waarop zij was ingeschreven in de BRP en [toeslagpartner] een ander gedeelte van de woning op dit adres huurde van [verhuurder], had de Belastingdienst/Toeslagen, gelet op het onder 10.7 door de Afdeling gegeven oordeel, de uitzonderingssituatie die in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir is voorzien ook moeten toepassen in het geval van [appellante].

[...] De conclusie van het vorenoverwogene is dat de Belastingdienst/Toeslagen - anders dan de rechtbank heeft geoordeeld - bij de bepaling van het recht op voorschotten zorgtoeslag en kindgebonden budget van [appellante] over berekeningsjaar 2015 er ten onrechte vanuit is gegaan dat zij in dat jaar een toeslagpartner had. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2138](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2017, 772

Rechtbank Gelderland, 25-07-2017 (publ. 03-08-2017), AWB 16/3176

[verweerder] te [plaats], verweerder.

Meststoffenwet 1 aanhef, onderdelen g en h, 7, 8, 9, 10

MESTSTOFFENWET. Bestuurlijke boete. Landbouwgrond.

[Eiseres] heeft niet aangetoond dat in 2013 daadwerkelijk enige vorm van landbouw werd uitgeoefend op de percelen 32, 33, 34 en 35. Van betaalde oppervlakte is niet gebleken. Uit de foto's blijkt dat perceel 32 omringd wordt door fietspaden, perceel 33 een fietspad is met aan weerszijden een brede berm, perceel 34 matig grasland is en perceel 35 een ruiger terrein is. Het door [eiseres] enkel (laten) maaien en bemesten van gronden is onvoldoende voor het oordeel dat op de percelen daadwerkelijk landbouw plaatsvindt.

De percelen 1, 2, 5, 18, 19, 27, 37, 45 en 46 waren niet in het kader van een normale bedrijfsvoering bij [eiseres] in gebruik. De staatssecretaris heeft deze percelen terecht buiten beschouwing gelaten bij de beantwoording van de vraag of de gebruiksnormen als bedoeld in artikel 8 van de Meststoffenwet zijn overschreden. Uit de verklaringen leidt de rechtbank af dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een exclusief gebruiksrecht. De eigenaren verklaren dat zij hun eigen dieren op de eigen gronden lieten grazen. Niet gebleken is dat [eiseres] de feitelijke beschikkingsmacht over deze gronden had, in die zin dat zij in de praktijk in staat was teeltplan en bemestingsplan op elkaar af te stemmen en deze plannen in samenhang te realiseren.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:3908](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2017, 773

MK ABRS, 09-08-2017, 201604480/1/A2

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet educatie en beroepsonderwijs (Web) 2.7, 6.4.1, 7.1.2, 7.1.3, 7.2.2, 7.2.7, 7.4.8

Wet op het Onderwijstoezicht 1, 3, 15, 20, 21

Subsidieregeling praktijkleren (Subsidieregeling) 1, 4, 5, 32

SUBSIDIE. Afwijzing aanvragen om subsidie voor praktijkleerplaatsen. De minister heeft de vennootschap ten onrechte onder overneming van het advies van de inspectie tegengeworpen, dat de vennootschap niet aan de urennorm heeft voldaan. De urennorm van artikel 7.2.7, vierde lid, van de Web is in werking getreden op 1 augustus 2013. Deze urennorm maakt deel uit van de subsidievoorwaarden op grond van artikel 5, aanhef en onder b, van de Subsidieregeling, die hier niet van toepassing is gelet op het overgangsrecht. De minister heeft in beroep ondubbelzinnig te kennen gegeven dat hij de grond van artikel 5, aanhef en onder b, van de Subsidieregeling heeft prijsgegeven. De Subsidieregeling biedt geen aanknopingspunt voor het oordeel dat de urennorm ook van zelfstandige betekenis is buiten de onder b genoemde grond en in weerwil van artikel 32 van de Subsidieregeling moet worden betrokken bij de beoordeling van subsidieaanvragen waarvan de leerwerktrajecten zijn aangevangen voor inwerkingtreding van de urennorm.

[ECLI:NL:RVS:2017:2146](#)

JnB2017, 774

MK ABRS, 13-09-2017, 201605796/1/A2

minister voor Wonen en Rijksdienst (thans: de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties), appellant sub 1.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:35 lid 2

Stimuleringsregeling energieprestatie huursector (STEP) 2, 5 lid 2 aanhef en onder b

SUBSIDIE. Afwijzing subsidie op grond van de STEP voor 355 woningen. De minister stelt zich terecht op het standpunt dat hij naar aanleiding van de aanvraag mocht twijfelen aan de bij deze aanvraag verstrekte gegevens. De rechtbank heeft, gelet ook op het bepaalde in de Regeling energieprestatie gebouwen, terecht, onder verwijzing naar de BRL 9500-01, overwogen dat de minister bij de beoordeling van een subsidieaanvraag als de onderhavige uit kan gaan van de door energielabeldeskundigen gecertificeerde gegevens als geregistreerd in het Energielabelregistratiesysteem. Dit laat echter onverlet dat artikel 5, tweede lid, aanhef en onder b, van de STEP noch het systeem voor de totstandkoming van energielabels eraan in de weg staat dat de minister nader onderzoek doet naar de juistheid van de bij de subsidieaanvraag verstrekte gegevens. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is voor een zodanige

beoordeling niet vereist dat, zonder verder onderzoek reeds op basis van de aanvraag, evident is dat sprake is van onjuiste energielabels.

[ECLI:NL:RVS:2017:2454](https://ecli.nl/RVS:2017:2454)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 775

Rechtbank Limburg, 25-08-2017 (publ. 12-09-2017), AWB/ROE 16/301

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 130 lid 1, 131 lid 1

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid (Regeling) 2 lid 1, 3 lid 2 aanhef en sub c, 23 lid 3

WEGENVERKEERSWET. Vordering geschiktheidsonderzoek. In dit geval is sprake van informatie uit "andere bron" (een brief uit familiekring) en is verweerder bevoegd hier gebruik van te maken.

Uit het systeem van de Wvw en de Regeling volgt niet dat gegevens waar verweerder zich op baseert afkomstig moeten zijn uit een objectieve bron.

Evenmin is vereist dat deze gegevens uit meer dan één bron afkomstig moeten zijn. De inhoud van de brief is voorts consistent en helder en schetst een beeld dat zeer wel passend zou kunnen zijn bij een oudere bestuurder; eiser was ten tijde van de besluitvorming ouder dan 80 jaar. In de brief worden ook geen onnodig grievende bewoordingen gebruikt die duiden op een persoonlijke wraakactie. Afgezet tegen de zware verantwoordelijkheid voor de veiligheid van het wegverkeer die verweerder heeft, heeft verweerder de inhoud van de brief, zonder (voorafgaand) onderzoek naar het waarheidsgehalte, in redelijkheid als basis van zijn besluit kunnen nemen. Te meer, omdat dit besluit juist inhoudt dat er nader onderzoek dient te volgen.

De vraag of de gegevens die in de brief zijn vermeld feitelijk wel of niet juist zijn, is in de onderhavige zaak niet ter zake doende.

[ECLI:NL:RBLIM:2017:8295](https://ecli.nl/RBLIM:2017:8295)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 776

MK ABRS, 02-08-2017, 201609899/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen 2 lid 1

WAV. Boete. Aan vreemdelingen tevens zijnde vennoten van de vennootschap is ten onrechte de cautie niet gegeven. Nu de vreemdelingen door de arbeidsinspecteurs zijn verhoord met het oog op het opleggen van een sanctie

aan de vennoten van de vennootschap en derhalve aan henzelf, waren de vreemdelingen niet verplicht ten behoeve daarvan verklaringen omtrent de vermeende overtreding en hun eigen rol daarin af te leggen. Dat betekent dat op het moment dat de vreemdelingen door de arbeidsinspecteurs over de vermeende overtreding werden gehoord, het geven van de cautie aan de vreemdelingen was vereist. Het is aan de arbeidsinspecteurs om zich voorafgaande aan een controle op de hoogte te stellen van de rechtsvorm van een onderneming en van de eventuele vennoten, zodat voorafgaande aan het horen van diegenen aan wie mogelijk een bestraffende sanctie zal worden opgelegd, de cautie kan worden gegeven. Het niet geven van de cautie aan de vreemdelingen heeft tot gevolg dat hun verklaringen onrechtmatig zijn verkregen. Dat betekent dat deze verklaringen niet mogen worden gebruikt voor het bewijs van de vermeende overtreding.

[ECLI:NL:RVS:2017:2104](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 777

MK ABRS, 02-08-2017, 201603464/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 2, 3, 8, 10

Wet milieubeheer (Wm) 19.1.a

Beleidsregel openbaarmaking inspectiegegevens bij zware of ernstige asbestovertredingen (Beleidsregel) 1, 2, 3, 4, 5, 6

WOB. Artikel 8, eerste lid, van de Wob biedt voldoende grondslag om niet het volledige boetebesluit (wegens het slopen van twee stallen met asbesthoudende materialen) maar alleen de vermelde inspectiegegevens waarop het boetebesluit berust openbaar te maken.

De openbaargemaakte inspectiegegevens zijn op zichzelf gezien ook aan te merken als milieu-informatie. Voor zover de inspectiegegevens geen gegevens inhouden over factoren die elementen van het milieu aantasten of waarschijnlijk aantasten, houden ze wel gegevens in die onlosmakelijk zijn verbonden met maatregelen en activiteiten ter bescherming van die elementen.

[Besluit] [...] om inspectiegegevens [Red: waarop boetebesluit wegens het slopen van twee stallen met asbesthoudende materialen berust] openbaar te maken.

[..] De vraag of artikel 8 van de Wob ook voldoende grondslag biedt om een aantal inspectiegegevens openbaar te maken, beantwoordt de rechtbank ontkennend. Zij is van oordeel dat, gelet op de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II, 1986-1987, 19 859, nr. 3, blz. 29-30), sprake moet zijn van informatie die inhoudelijk voldoende en juiste gegevens bevat om belanghebbenden en belangstellenden in staat te stellen zich er zelfstandig een oordeel over te vormen. De rechtbank is van oordeel dat met de openbaarmaking van een aantal inspectiegegevens hieraan niet wordt voldaan.

[...] Het boetebesluit is een bevoegd genomen besluit in het kader van een aan de minister door de wetgever toegekende taak om toezicht te houden op de naleving van regelgeving en de daarmee samenhangende bevoegdheid om handhavend op te treden tegen overtreding van die regelgeving. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 10 november 2010 in zaak nr. [ECLI:NL:RVS:2010:BO3468](#)) past in het kader van deze toezichthoudende taak dat boetebesluiten worden gepubliceerd, zodat bekendheid wordt gegeven aan de wijze van uitvoering van deze taak en de consument wordt gewaarschuwd. Artikel 8 van de Wob biedt in het algemeen de basis om boetebesluiten volledig te publiceren.

In dit geval is niet het volledige boetebesluit gepubliceerd, maar alleen de in overweging 2 vermelde inspectiegegevens waarop het boetebesluit berust. Deze inspectiegegevens zijn zonder twijfel aan te merken als informatie over de uitvoering van beleid. Ook staat buiten twijfel dat het belang van een goede en democratische bestuursvoering, welk belang de Wob vooronderstelt, met openbaarmaking van deze gegevens is gediend. Anders dan de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat artikel 8, eerste lid, van de Wob voldoende grondslag biedt om alleen de eerderbedoelde inspectiegegevens openbaar te maken.

[...] Ingevolge artikel 1, aanhef en onder g, van de Wob wordt in deze wet en de daarop berustende bepalingen onder milieu-informatie verstaan, hetgeen daaronder wordt verstaan in artikel 19.1a van de Wm. Gelet op artikel 19.1a, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Wm, dient informatie over factoren die elementen van het milieu aantasten of waarschijnlijk aantasten, onderscheidenlijk informatie over activiteiten die op dergelijke elementen en factoren een uitwerking hebben of kunnen hebben, alsmede maatregelen of activiteiten ter bescherming van die elementen, te worden aangemerkt als milieu-informatie. Een boetebesluit als het onderhavige en het daaraan ten grondslag liggende boeterapport moeten worden aangemerkt als milieu-informatie bedoeld in voormelde bepaling. Dit is tussen partijen ook niet in geschil. Beoordeeld dient te worden of de openbaargemaakte inspectiegegevens op zichzelf bezien ook zijn aan te merken als milieu-informatie. De Afdeling beantwoordt deze vraag bevestigend. Voor zover de inspectiegegevens geen gegevens inhouden over factoren die elementen van het milieu aantasten of waarschijnlijk aantasten, houden ze wel gegevens in die onlosmakelijk zijn verbonden met maatregelen en activiteiten ter bescherming van die elementen. Ook deze gegevens worden aangemerkt als milieu-informatie (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 10 maart 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL7035](#)). [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2086](#)

JnB2017, 778

MK ABRS, 16-08-2017, 201408963/1/A3

college van gedeputeerde staten van Groningen.

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (Verdrag van Aarhus) 2, 4

Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn

90/313/EEG van de Raad 2, 4

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 10, 11 lid 4

Wet milieubeheer 1.1, 19.1a

WOB. Uitleg begrip "emissiegegevens". De uitleg die de Afdeling heeft gegeven aan het begrip emissiegegevens is beperkter dan de uitleg die het Hof aan dat begrip heeft gegeven in de arresten van 23-11-2016, Bayer CropScience, ECLI:EU:C:2016:890, en Commissie/ACC, ECLI:EU:C:2016:889. Uit die arresten kan worden afgeleid dat onder de begrippen "emissies in het milieu" en "informatie over emissies in het milieu" niet alleen gegevens moeten worden begrepen die de daadwerkelijke uitstoot betreffen, maar ook de gegevens over de invloeden van die emissies op het milieu alsook de gegevens die het publiek in staat stellen te controleren of beoordeling van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies, welke beoordeling aan de besluitvorming door een bestuursorgaan ten grondslag heeft gelegen, juist is.

[...] In de uitspraak van 16 juli 2014 [[ECLI:NL:RVS:2014:2621](#)] heeft de Afdeling geoordeeld dat het college ten onrechte niet heeft onderkend dat de documenten met nummers 122, 969, 1027, 1043, 1075, 1104, 1114, 1411, 1563, 1686 en 1722 naast milieu-gegevens ook emissiegegevens bevatten. Naar het oordeel van de Afdeling diende het college, gelet op de bijzondere positie die emissiegegevens innemen op grond van artikel 4, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus en artikel 4, tweede lid, van de Richtlijn, ter motivering van de weigering de milieu-informatie openbaar te maken in ieder geval een onderscheid te maken tussen de in de documenten opgenomen emissiegegevens en de overige milieu-informatie, die geen emissiegegevens bevat.

Naar aanleiding van de verwijzing door Greenpeace naar de door de Europese Commissie ingestelde hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 8 oktober 2013, [ECLI:EU:T:2013:523](#), en de verwijzingsuitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 12 september 2014, [ECLI:NL:CBB:2014:365](#), heeft de Afdeling de zaak aangehouden in afwachting van uitspraken van het Hof [van Justitie van de Europese Unie] in voormelde zaken. Het Hof heeft op 23 november 2016 in beide zaken uitspraak gedaan.

In de uitspraak van 23 november 2016, Bayer CropScience, [ECLI:EU:C:2016:890](#), overweegt het Hof onder meer: [...]

In de uitspraak van 23 november 2016, Commissie/ACC, [ECLI:EU:C:2016:889](#), overweegt het Hof onder meer: [...]

[...] Gelet op voormelde overwegingen uit de arresten Bayer CropScience en Commissie/ACC is de Afdeling van oordeel dat Greenpeace terecht heeft betoogd dat het college van een te beperkte uitleg van het begrip emissiegegeven is uitgegaan. Hiertoe wordt overwogen dat het college voor de uitleg van het begrip emissiegegeven is aangesloten bij de jurisprudentie van de Afdeling. De uitleg die de Afdeling heeft gegeven aan het begrip emissiegegevens, bijvoorbeeld in de uitspraak van 28 oktober 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK1375](#), en de uitspraak van 4 mei 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM3265](#), is echter beperkter dan de uitleg die het Hof aan dat begrip heeft gegeven in de arresten Bayer CropScience en Commissie/ACC. Hierbij is van belang dat uit die arresten kan worden afgeleid dat onder de begrippen "emissies in het milieu"

en "informatie over emissies in het milieu" niet alleen gegevens moeten worden begrepen die de daadwerkelijke uitstoot betreffen, maar ook de gegevens over de invloeden van die emissies op het milieu alsook de gegevens die het publiek in staat stellen te controleren of beoordeling van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies, welke beoordeling aan de besluitvorming door een bestuursorgaan ten grondslag heeft gelegen, juist is.

Dat het college is uitgegaan van een te beperkte uitleg van het begrip emissiegegevens betekent evenwel niet dat het besluit van 23 september 2014 reeds daarom voor vernietiging in aanmerking komt. De Afdeling heeft kennis genomen van de documenten met nummers 122, 969, 1027, 1043, 1075, 1104, 1114, 1411, 1563, 1686 en 1722 en is van oordeel dat het college alle emissiegegevens uit de documenten met nummers 1104, 1114 en 1563 openbaar heeft gemaakt. Dit geldt echter niet voor de documenten met nummers 122, 969, 1027, 1043, 1075, 1411, 1686 en 1722. Die documenten bevatten naar het oordeel van de Afdeling, indachtig de arresten Bayer CropScience en Commissie/ACC, niet openbaar gemaakte emissiegegevens, welke veelal zijn verweven met persoonlijke beleidsopvattingen. Of het achterwege blijven van de openbaarmaking van deze emissiegegevens in rechte stand kan houden kan de Afdeling thans niet beoordelen. Het college heeft ten aanzien van die met persoonlijke beleidsopvattingen verweven emissiegegevens nagelaten de dwingendrechtelijk voorgeschreven belangenafweging te maken als bedoeld in artikel 11, vierde lid, van de Wob. Het besluit van 23 september 2014 komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2211](#)

JnB2017, 779

MK ABRS, 13-09-2017, 201700222/1/A3, 201700230/1/A3 en 201700308/1/A3

ministers van Defensie, Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) en Algemene Zaken (AZ).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1, lid 3

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002 (Wiv) 51 lid 1

Burgerlijk Wetboek Boek 3 artikel 13 lid 1, lid 2, artikel 15

WOB/WIV. In dit geval is misbruik gemaakt van de bevoegdheid om Wob- en Wiv-verzoeken in te dienen.

Het in de Wob en de Wiv geregelde recht op informatie is niet bedoeld om de werking van de Archiefwet 1995 tegen te gaan door de documenten die op grond van deze wet en met inachtneming van de in deze wet opgenomen waarborgen moeten worden vernietigd te laten voortbestaan.

Omdat [appellant] inmiddels al meer dan vijf jaar in het kader van zijn project systematisch informatieverzoeken bij de ministers indient en hij heeft gesteld hiermee door te willen gaan totdat hij, zo mogelijk, alle in de betrokken archieven aanwezige documenten heeft ontvangen, kan van een structureel grote belasting worden gesproken.

[...] de rechtbank [heeft] door [appellant] ingestelde beroepen in procedures over informatieverzoeken op grond van de Wob en de Wiv niet-ontvankelijk verklaard.

[...] de door [appellant] in deze zaken ingediende informatieverzoeken [maken] deel uit[...] van een project om zo veel mogelijk documenten van en over de diensten te verzamelen en te voorkomen dat deze met toepassing van de Archiefwet 1995 worden vernietigd.

Op grond van de Archiefwet 1995 kunnen documenten na verloop van tijd worden vernietigd. Deze wet verplicht tot de vaststelling van selectielijsten alvorens het desbetreffende bestuursorgaan tot vernietiging kan overgaan, welke vaststelling aan de hand van wettelijke criteria moet geschieden en met procedurele waarborgen is omgeven. Het door middel van Wob- en Wiv-verzoeken systematisch aanleggen van een schaduwarechief doorkruist de wettelijk voorgeschreven wijze van archiefbeheer. Documenten waarop een Wob- of Wiv-verzoek betrekking heeft, moeten voorts door de betrokken minister worden bewaard zolang niet onherroepelijk op het verzoek is beslist. Zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, is het in de Wob en de Wiv geregelde recht op informatie niet bedoeld om de werking van de Archiefwet 1995 tegen te gaan door de documenten die op grond van deze wet en met inachtneming van de in deze wet opgenomen waarborgen moeten worden vernietigd te laten voortbestaan.

De aard van het project brengt met zich dat een individueel verzoek zich op een zo groot en volledig mogelijk onderdeel van het betrokken archief richt en derhalve veelal zeer omvangrijk is. Omdat [appellant] inmiddels al meer dan vijf jaar in het kader van zijn project systematisch informatieverzoeken bij de ministers indient en hij heeft gesteld hiermee door te willen gaan totdat hij, zo mogelijk, alle in de betrokken archieven aanwezige documenten heeft ontvangen, kan voorts van een structureel grote belasting worden gesproken. De in het kader van het project van [appellant] ingediende informatieverzoeken brengen een zeer grote personele belasting voor de ministeries met zich, hetgeen blijkt uit de hiervoor weergegeven aantallen verzoeken, beoordeelde en verstrekte documenten en bestede uren. Dat die belasting mogelijk mede is veroorzaakt doordat de betrokken archieven niet op orde zijn, doet aan het voorgaande niet af, omdat uitvoering van het project bij welke staat van de archieven dan ook een grote structurele belasting met zich zou brengen. Documenten moeten immers niet alleen worden gevonden, maar ook beoordeeld op geschiktheid voor openbaarmaking. Dat die belasting mede door tegenwerking van de ministers is veroorzaakt, is de Afdeling niet gebleken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2478](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 780

MK ABRS, 02-08-2017, 201603376/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 3, 5, 6, 13

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr 2000) 1 5, 6, 14, 15, 39

Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (Wet Bopz)

RECHTSBIJSTAND. Weliswaar is op Bopz-cassatiezaken het civiele recht van toepassing, maar dat laat onverlet dat de regelgever, mede gelet op de geciteerde toelichtingen en mede gelet op artikel 15, eerste lid, van het Bvr 2000, een expliciete keuze heeft gemaakt om deze zaken voor de toepassing van het Bvr 2000 als strafzaken aan te merken. Dit betekent dat niet paragraaf 1 van het Bvr 2000, waarin ook artikel 6 is opgenomen, van toepassing is, maar paragraaf 2. De raad was derhalve niet gehouden om voor de onderhavige Bopz-cassatiezaken vijftien punten toe te kennen.

Geen sprake van een schending van de artikelen 13 en 6 van het EVRM, al dan niet gelezen in samenhang met de artikelen 3 en 5.

[ECLI:NL:RVS:2017:2105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 781

MK ABRS, 13-09-2017, 201701147/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba

VV 2000 3.37f

ASIEL. Mongolië veilig land van herkomst. De staatssecretaris heeft bij zijn aanwijzing terecht andere dan de in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000 genoemde bronnen betrokken, omdat deze voldoende betrouwbaar zijn en van deze bronnen voldoende, relevante en recente informatie beschikbaar is.

Zoals de Afdeling in de uitspraak van 1 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:209](#), onder 5.3 en 5.4, heeft overwogen, moet de staatssecretaris bij zijn onderzoek naar de situatie in een land dat hij wil aanwijzen als veilig land van herkomst in ieder geval de in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000 genoemde bronnen, indien beschikbaar, betrekken. Het is echter niet zo dat de staatssecretaris een land uitsluitend als veilig land van herkomst kan aanwijzen als relevante informatie beschikbaar is van het EASO, de UNHCR en de Raad van Europa. De wet- en regelgeving schrijft niet voor welke bronnen wel, en welke de staatssecretaris niet bij zijn aanwijzing kan betrekken. Wel is vereist dat die bronnen gezaghebbend, onafhankelijk en objectief zijn.

De staatssecretaris heeft in een brief van 18 november 2016 toegelicht dat hij geen informatie uit andere lidstaten, het EASO, de UNHCR en de Raad van Europa heeft geraadpleegd, omdat die bronnen er niet zijn.

Het betoog van de vreemdeling dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de staatssecretaris de onder 2.2 en 2.3 vermelde informatiebronnen, ten onrechte heeft

betrokken bij zijn beoordeling, faalt. Amnesty International is immers een andere relevante internationale organisatie, als bedoeld in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000, zodat het rapport van 24 februari 2016 terecht is betrokken. De overige bronnen heeft de staatssecretaris terecht betrokken, omdat deze voldoende betrouwbaar zijn en van deze bronnen voldoende, relevante en recente informatie beschikbaar is (vergelijk voormelde uitspraak van 1 februari 2017, onder 5.6). [...]

Zoals de rechtbank ook heeft overwogen, behoeft de uitvoering van de wet- en regelgeving in Mongolië nog verbetering, is de situatie in gevangenissen slecht en komt discriminatie, corruptie en huiselijk geweld voor in Mongolië. Deze omstandigheden maken echter niet dat Mongolië geen veilig land van herkomst is. Uit de informatiebronnen kan immers niet worden afgeleid dat de op dit moment geboden bescherming zodanig gebrekkig is dat de bestaande middelen in de regel niet daadwerkelijk beschikbaar zijn. Evenmin kan uit de informatiebronnen worden afgeleid dat vorenbedoelde problemen op een dermate grote schaal voorkomen dat geconcludeerd moet worden dat Mongolië geen veilig land van herkomst is. Verder bestaat de hiervoor geschetste veiligheidssituatie al geruime tijd, zodat die situatie ook duurzaam is.

Conclusie toetsing van de aanwijzing

Uit het vorenstaande volgt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de aanwijzing van Mongolië als veilig land van herkomst voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000, dat er in Mongolië wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris zorgvuldig heeft onderzocht en deugdelijk heeft gemotiveerd dat er in Mongolië algemeen gezien en op duurzame wijze geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000, waardoor de aanwijzing van Mongolië als veilig land van herkomst voldoet aan de wettelijk voorgeschreven vereisten. [ECLI:NL:RVS:2017:2490](https://www.ecli.nl/rvs/2017/2490)

JnB2017, 782

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 13-09-2017, AWB 17/7248 en 17/7252

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vluchtelingenverdrag 1D

ASIEL. Afwijzing asielaanvragen vanwege tegenwerping artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Er is in dit geval geen sprake van dat de bescherming of bijstand van de UNRWA is beëindigd als bedoeld in het beleid.

Niet in geschil is dat eisers staatloze Palestijnen zijn die geregistreerd hebben gestaan bij de UNRWA en onder het mandaatgebied van deze organisatie vallen. In geschil is of de bescherming of bijstand van de UNRWA is beëindigd als bedoeld in het beleid. In dat geval is de uitsluitingsgrond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet (langer) van toepassing.

Gezien het beleid ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of – kort gezegd – eisers gedwongen zijn het mandaatgebied te verlaten. Daartoe is in de eerste plaats van belang of eisers zich bevonden in een situatie van ernstige onveiligheid. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat eisers dat niet aannemelijk hebben gemaakt. Hierbij is van belang dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze gegronde vrees hebben voor vervolging of daden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. [..]

Vervolgens is aan de orde de vraag of wordt voldaan aan de tweede voorwaarde van dat beleid, te weten of het voor de UNRWA onmogelijk is om eisers in het mandaatgebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht geoordeeld dat er in het vluchtelingenkamp geen sprake is van dusdanig slechte levensomstandigheden dat aan de voorwaarde voor het ophouden van bijstand door de UNRWA is voldaan. [...]

Gelet op al het voorgaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat er voor eisers geen sprake was van een gedwongen vertrek uit Libanon, waardoor artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag onverminderd van toepassing is. Derhalve heeft verweerder terecht besloten dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op een van de gronden genoemd in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10562](https://ecli.nl/RBDHA:2017:10562)

JnB2017, 783

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 13-09-2017, NL17.4213

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

ASIEL. Verweerder heeft Irak ten onrechte als gebruikelijke verblijfplaats/land van herkomst van eiser aangemerkt omdat de banden van eiser met Irak slechts zeer gering zijn en het centrum van de activiteiten van eiser niet in Irak is gelegen. Dat eiser eerder ongeveer zestien jaar op legale wijze in Irak heeft verbleven, maakt dit niet anders.

Bij uitspraak van 7 januari 2016 ([ECLI:NL:RBDHA:2016:3211](https://ecli.nl/RBDHA:2016:3211)) heeft deze rechtbank en zittingsplaats geoordeeld dat aan het begrip 'gebruikelijke verblijfplaats' een feitelijke invulling moet worden gegeven. Dit betekent dat ter vaststelling van de gebruikelijke verblijfplaats van een vreemdeling dient te worden beoordeeld waar de vreemdeling het centrum van zijn activiteiten (werk, wonen, familie) heeft gehad. Ook betekent dit dat aan de omstandigheid dat een vreemdeling door middel van de toekenning van documenten een band heeft gekregen met een land of gebied op zichzelf nog geen zwaarwegende betekenis hoeft toe te komen.

In het licht van het vorenstaande ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat Irak dient te worden aangemerkt als de gebruikelijke verblijfplaats van eiser.

Eiser heeft onweersproken verklaard dat hij op 3 september 2006 Irak heeft verlaten, waarna hij acht jaar illegaal in Egypte heeft gewoond. Eiser heeft tevens onweersproken verklaard dat zijn moeder en drie thuiswonende zussen in 2007 ook naar Egypte zijn

gekomen, dat zijn overige broers en zussen in de Verenigde Arabische Emiraten en in de Verenigde Staten wonen en dat onbekend is of zijn vader nog in leven is en zo ja, waar hij verblijft. Uit eisers verklaringen blijkt voorts dat hij, na zijn vertrek uit Irak in 2006, nimmer naar dat land is teruggekeerd. Eiser is inmiddels meer dan 10 jaar weg uit Irak en er wonen daar geen familieleden meer. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt hieruit dat de banden van eiser met Irak slechts zeer gering zijn en dat het centrum van de activiteiten van eiser niet in Irak is gelegen. Dat eiser eerder ongeveer zestien jaar op legale wijze in Irak heeft verbleven, maakt dit niet anders. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat Irak de gebruikelijke verblijfplaats van eiser is en de aanvraag ten onrechte als kennelijk ongegrond heeft afgewezen. Reeds hierom zal het beroep gegrond worden verklaard.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10563](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2017, 784

EHRM, 14-09-2017, 41215/14

Ndidi v. the United Kingdom.

EVRM 8

OPENBARE ORDE. Uitzetting door het Verenigd Koninkrijk van een Nigeriaan met een lange geschiedenis van criminele activiteiten, levert in dit geval geen strijd op met artikel 8 EVRM ondanks de lange duur van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, het familieleven met zijn zoon en andere familieleden en de beperkte banden met Nigeria. Geen reden voor het Hof om te twijfelen aan de beslissing van de nationale autoriteiten.

81. Therefore, regardless of whether or not paragraphs 398 and 399 of the Immigration Rules could be said to impose a higher standard than that of proportionality, there is no doubt that in the present case the First-tier Tribunal – and, in fact, all the domestic decision-makers – gave thorough and careful consideration to the proportionality test required by Article 8 of the Convention, including the relevant criteria set out in this Court’s case-law, and, having balanced the applicant’s Article 8 rights against the public interest in deportation, concluded that his deportation would not constitute a disproportionate interference with his right to respect for his family and private life. The facts of the applicant’s case undoubtedly require careful scrutiny, given the length of his residence in the United Kingdom, his ongoing relationship with his son and other family members there, and his limited ties to his home country. Nevertheless, having regard to his long and escalating history of offending, continuing after the Secretary of State’s warning in 2006, and beyond his attaining the age of majority, the Court sees no grounds upon which the decision of the domestic authorities can be impugned. Furthermore, there has been no change in the applicant’s circumstances since the date of the last domestic decision which would provide the Court with strong reasons to substitute its own assessment of proportionality for that of the domestic authorities. In

fact, following the last domestic decision, the applicant's relationship with his partner has ended, and his contact with his son has been restricted to alternate Saturdays.

82. Accordingly, the Court considers that the applicant's deportation would not be in breach of Article 8 of the Convention.

[ECLI:CE:ECHR:2017:0914JUD004121514](https://eclj.europa.eu/doclib/cesis/document.do?rid=9247&rida=9247&ridc=9247&ridl=9247&docid=61924)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 785

MK ABRS, 12-09-2017, 201700289/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening 604/2013 2 a, 23 lid 4

DUBLINVERORDENING. Informatieplicht. De staatssecretaris is in het terugnameverzoek niet gehouden overige informatie te vermelden die voor de aangezochte lidstaat al dan niet aanleiding zou kunnen geven een overnameverzoek te doen krachtens artikel 17, tweede lid, van de Dublinverordening.

De staatssecretaris betoogt terecht dat uit artikel 23, vierde lid, van de Dublinverordening, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder a, van de Uitvoeringsverordening volgt dat hij slechts gehouden is informatie in het terugnameverzoek te vermelden die de aangezochte lidstaat in staat stelt om te beoordelen of hij krachtens de in de Dublinverordening genoemde criteria verantwoordelijk is voor de inhoudelijke behandeling van de aanvraag van de vreemdeling. Anders dan de rechtbank overweegt is hij niet gehouden overige informatie te vermelden die voor de aangezochte lidstaat, in dit geval Duitsland, al dan niet aanleiding zou kunnen geven een overnameverzoek te doen krachtens artikel 17, tweede lid, van die verordening. Daargelaten dat niet op voorhand valt vast te stellen welke informatie hiertoe aanleiding zal geven, nu het aan de Duitse autoriteiten is om dit te beoordelen, betoogt de staatssecretaris terecht dat ook indien de Duitse autoriteiten een dergelijk verzoek doen het aan hem is om te beoordelen of in dat verzoek aanleiding bestaat de vreemdeling op te nemen in de nationale procedure.

[ECLI:NL:RVS:2017:2484](https://eclj.europa.eu/doclib/cesis/document.do?rid=9247&rida=9247&ridc=9247&ridl=9247&docid=61924)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 786

HvJEU, 13-09-2017, C-60/16

Mohammad Khir Amayry tegen Immigratiedienst Zweden.

Verordening (EU) nr. 604/2013 28

VREEMDELINGENBEWARING. Duur bewaring van Dublinclaimanten na inwilliging overnameverzoek door aangezochte lidstaat.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 28 van de Dublinverordening, gelezen in het licht van artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet in die zin worden uitgelegd dat:

– het zich niet verzet tegen een nationale regeling als die aan de orde in het hoofdgeding, die bepaalt dat in een situatie waarin de bewaring van een verzoeker om internationale bescherming aanvangt nadat de aangezochte lidstaat het overnameverzoek heeft ingewilligd, deze bewaring maximaal twee maanden mag worden gehandhaafd, voor zover, ten eerste, de bewaring niet langer duurt dan de termijn die voor de overdrachtsprocedure noodzakelijk is, hetgeen wordt getoetst aan de hand van de concrete vereisten van die procedure in elk afzonderlijk geval en, ten tweede, deze termijn, in het voorkomende geval, niet langer duurt dan zes weken vanaf de datum waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft en

– het zich verzet tegen een nationale regeling als die aan de orde in het hoofdgeding, die in een dergelijke situatie toestaat deze bewaring te handhaven gedurende drie of twaalf maanden waarin de overdracht geldig kon worden uitgevoerd.

2) Artikel 28, lid 3, van verordening nr. 604/2013 moet in die zin worden uitgelegd dat de bij deze bepaling ingestelde termijn van zes weken vanaf het moment dat het beroep of bezwaar niet langer opschortende werking heeft, niet mag worden verminderd met het aantal dagen dat de betrokkene al in bewaring was gesteld nadat een lidstaat het overname- of terugnameverzoek heeft ingewilligd.

3) Artikel 28, lid 3, van verordening nr. 604/2013 moet in die zin worden uitgelegd dat de bij deze bepaling ingestelde termijn van zes weken vanaf het moment dat het beroep of bezwaar niet langer opschortende werking heeft, tevens van toepassing is wanneer de betrokkene niet specifiek om de opschorting van de uitvoering van het overdrachtsbesluit heeft verzocht.

[ECLI:EU:C:2017:675](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2017/675)

JnB2017, 787

HvJEU, 14-09-2017, C18/16

K. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/33/EU 8 lid 3 a b

Handvest van de grondrechten van de EU 6, 52 lid 1 lid 3

Vw 2000 59b lid 1 a b

VREEMDELINGENBEWARING. Bewaring van asielzoekers. Uit het onderzoek van artikel 8, lid 3, eerste alinea, onder a) en b), van de Opvangrichtlijn is geen enkel element naar voren gekomen dat de geldigheid van die bepaling in het licht van artikel 6 en artikel 52, leden 1 en 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan aantasten.

[ECLI:EU:C:2017:680](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2017/680)

Zie in dit verband de verwijzingsuitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, van 13 januari 2016, [ECLI:NL:RBDHA:2016:265](#).

JnB2017, 788

MK ABRS, 11-09-2017, 201706593/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2011/51/EU 8 lid 1, 9 lid 6

VREEMDELINGENBEWARING. Het louter verstrijken van de geldigheidsduur van de aan de vreemdeling verstrekte EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, betekent niet dat de vreemdeling geen status als langdurig ingezetene meer heeft.

De gegevens die de staatssecretaris na eigen onderzoek van de Spaanse autoriteiten heeft verkregen, bevestigen slechts dat de geldigheidsduur van de door deze autoriteiten aan de vreemdeling verstrekte EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen op 14 juli 2015 is verstreken. Gelet op de artikelen 8, eerste lid, en 9, zesde lid, van de Richtlijn langdurig ingezetenen, betekent het louter verstrijken van deze geldigheidsduur echter niet dat de vreemdeling in Spanje geen status als langdurig ingezetene meer heeft.

Omdat uit de voormelde gegevens niet blijkt dat de Spaanse autoriteiten de vreemdeling zijn status als langdurig ingezetene hebben ontnomen op grond van een of meer van de in artikel 9 van de Richtlijn langdurig ingezetenen genoemde omstandigheden, had de staatssecretaris ervan moeten uitgaan dat de vreemdeling nog steeds een verblijfsrecht in Spanje heeft. Dat geldt te meer, nu ook uit het door de vreemdeling in hoger beroep overgelegde uittreksel niet blijkt dat zijn status als langdurig ingezetene is ingetrokken. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog steeds een verblijfsrecht in Spanje heeft, dat de staatssecretaris voldoende onderzoek heeft gedaan naar zijn verblijfsstatus aldaar en dat deze, gelet op de door hem verkregen informatie, terecht heeft geconcludeerd dat het verblijfsrecht van de vreemdeling in Spanje kennelijk is beëindigd.

[ECLI:NL:RVS:2017:2442](#)

[Naar inhoudsopgave](#)